

УГОЛОВНЫЙ ПРОЦЕСС, КРИМИНАЛИСТИКА

УДК 343.1

МІЖНАРОДНО-ПРАВОВІ ОСНОВИ СПІВРОБІТНИЦТВА КОМПЕТЕНТНИХ ОРГАНІВ ПІД ЧАС РОЗСЛІДУВАННЯ УХИЛЕНЬ ВІД СПЛАТИ ПОДАТКІВ ТРАНСНАЦІОНАЛЬНОГО ХАРАКТЕРУ

Олександр В'ЯЗОВИЧЕНКО,

аспірант кафедри кримінального процесу та криміналістики
Університету державної фіскальної служби України

АНОТАЦІЯ

Стаття присвячена дослідженню міжнародних правових актів, які регулюють порядок здійснення міжнародного співробітництва під час розслідування ухилень від сплати податків транснаціонального характеру. Виокремлено багатосторонні та двосторонні міжнародні угоди у сфері протидії транснаціональних податкових злочинів. Розглянуто особливості регламентації міжнародно-правових відносин щодо співробітництва компетентних органів України та іноземних держав під час розслідування транснаціональних податкових злочинів. Наголошено, що не всі міжнародні угоди з питань боротьби зі злочинністю враховують специфіку розслідування транснаціональних податкових злочинів. З метою підвищення ефективності розслідування ухилень від сплати податків транснаціонального характеру запропоновано напрями вдосконалення міжнародно-правових основ співробітництва компетентних органів під час розслідування ухилень від сплати податків транснаціонального характеру.

Ключові слова: міжнародне співробітництво, міжнародні договори, взаємна правова допомога, ухилення від сплати податків, транснаціональний характер, розслідування.

INTERNATIONAL LEGAL BASIS OF COOPERATION OF COMPETENT AUTHORITIES UNDER INVESTIGATION OF TRANSNATIONAL CHARACTERISTICS TAXATION

Oleksandr VYAZOVICHENKO,

Postgraduate Student at the Department of Criminal Procedure and Criminalistics
of University State Fiscal Service of Ukraine

SUMMARY

The article is devoted to the study of international legal acts regulating the implementation of international cooperation in the investigation of tax evasion of a transnational nature. Multilateral and bilateral international treaties in the field of combating transnational tax crimes are identified. The peculiarities of the regulation of international legal relations concerning cooperation between the competent authorities of Ukraine and foreign states in the investigation of transnational tax crimes are considered. It was emphasized that not all international treaties on combating crime take account the specifics of the investigation of transnational tax crimes. In order increase the efficiency of the investigation of tax evasion from a transnational nature, directions have been proposed for improving the international legal framework for the cooperation of the competent authorities in the investigation of tax evasion from transnational taxes.

Key words: international cooperation, international treaties, mutual legal assistance, tax evasion, transnational nature, investigation.

Постановка проблеми. Правовою підставою міжнародного співробітництва компетентних органів під час розслідування ухилень від сплати податків транснаціонального характеру є норми міжнародного та національного права. Особливу роль у регулюванні цих питань відіграють міжнародні договори, оскільки вони мають пряму дію й верховенство над нормативно-правовими актами України.

Актуальність останніх досліджень і публікацій. Різні аспекти міжнародного співробітництва в боротьбі зі злочинністю були висвітлені в працях Ю.П. Аленіна, А.Б. Антонюк, О.І. Виноградової, Т.С. Гавриш, І.В. Лешукової, В.В. Лисенка, О.М. Ляшук, А.Г. Маланюка, Ю.В. Оніщика, П.В. Цимбала, О.В. Узунової, Ю.М. Черноус та ін. Проте ряд питань все ще залишаються дослідженими фрагментарно та потребують наукового опрацювання, і це в повній мірі стосується і міжнародно-правових основ компетентних органів під час розслідування транснаціональних податкових злочинів.

У зв'язку із цим **метою статті** є з'ясування особливостей міжнародно-правового регулювання співробітництва компетентних органів України та іноземних держав під час розслідування ухилень від сплати податків транснаціонального характеру.

Виклад основного матеріалу дослідження. Міжнародно-правові відносини у сфері співробітництва компетентних органів України та іноземних держав під час розслідування транснаціональних податкових злочинів регулюються за допомогою міжнародних договорів. Відповідно до ст. 9 Конституції України чинні міжнародні договори, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, є частиною національного законодавства України [1]. Згідно ч. 2 ст. 19 Закону України «Про міжнародні договори» якщо міжнародним договором України, який набрав чинності в установленому порядку, встановлено інші правила, ніж ті, що передбачені у відповідному акті законодавства

України, то застосовуються правила міжнародного договору [2]. Такий підхід українського законодавця визначає напрям чинного законодавства в бік становлення пріоритету норм міжнародного права над нормами національного права, а також відкриває можливість застосування норм міжнародного права компетентними органами під час розслідування транснаціональних податкових злочинів.

У п. п. «а» п. 1 ст. 2 Віденської конвенції про право міжнародних договорів під міжнародним договором розуміється міжнародна угода, що укладена між державами в письмовій формі і регулюється міжнародним правом, незалежно від того, чи міститься така угода в одному документі, у двох або декількох пов'язаних між собою документах, а також незалежно від його конкретного найменування [3]. Натомість ст. 2 Закону України «Про міжнародні договори» тлумачить міжнародний договір України, укладений у письмовій формі з іноземною державою або іншим суб'єктом міжнародного права, який регулюється міжнародним правом, незалежно від того, міститься договір в одному чи декількох пов'язаних між собою документах, і незалежно від його конкретного найменування (договір, угода, конвенція, пакт, протокол тощо) [2]. Міжнародні договори України укладаються: Президентом України або за його дорученням – від імені України; Кабінетом Міністрів України або за його дорученням – від імені Уряду України; міністерствами та іншими центральними органами виконавчої влади, державними органами – від імені міністерств, інших центральних органів виконавчої влади, державних органів [2].

Важливе місце у сфері міжнародного співробітництва компетентних органів України та іноземних держав під час розслідування ухилень від сплати податків транснаціонального характеру займають багатосторонні міжнародні договори. До них слід віднести: Конвенцію ООН проти транснаціональної злочинності, Європейську конвенцію про взаємну допомогу у кримінальних справах, Європейську конвенцію про видачу правопорушників, Європейську конвенцію про передачу провадження у кримінальних справах, Європейську конвенцію про міжнародну дійсність кримінальних вироків, Конвенцію про правову допомогу і правові відносини у цивільних, сімейних та кримінальних справах, Угоду між державами – учасницями Співдружності Незалежних Держав про співробітництво та взаємну допомогу з питань дотримання податкового законодавства та боротьби з порушеннями у цій сфері, Угоду про співробітництво держав – учасниць Співдружності Незалежних Держав у боротьбі з податковими злочинами. Такі договори покликані розв'язати, як правило, значні проблеми загальнолюдського і регіонального значення.

У Конвенції ООН проти транснаціональної злочинності від 15 листопада 2000 року регламентовано питання щодо криміналізації участі в організованій злочинній групі; переслідування, винесення судового рішення і встановлення санкцій; конфіскації і арешту; міжнародного співробітництва з метою конфіскації; розпорядження конфіскованими доходами від злочинів або майном; видачі правопорушників; передачі засуджених осіб; взаємної правової допомоги; спільних розслідувань; спільних методів розслідування; передачі кримінального провадження; криміналізації перешкоджання здійсненню правосуддя; заходи, спрямовані на розширення співробітництва з правоохоронними органами; співробітництво між правоохоронними органами; збір та аналіз інформації про характер організованої злочинності та обмін такою інформацією тощо. Мета цієї Конвенції полягає в сприянні співробітництву в справі більш ефективного попередження транснаціональної організованої злочинності та боротьби з нею [4].

Європейська конвенція про взаємну допомогу в кримінальних справах від 20 квітня 1959 року закріплює положення щодо надання правової допомоги, особливості

виконання судових доручень, вручення документів і розпоряджень суду стосовно явки свідків, експертів і притягнутих до відповідальності осіб, повідомлення про злочини у зв'язку з провадженням у справі, порядок обміну інформацією стосовно судових вироків [5]. Необхідно відмітити, що в початковій редакції цієї Конвенції правова допомога щодо податкового злочинів не надавалася, і лише з прийняттям Додаткового Протоколу до Європейської конвенції про взаємну допомогу у кримінальних справах 1978 року держави-учасники домовилися про надання правової допомоги в справах про ухилення від сплати податків [6, с. 85].

В Європейській конвенції про видачу правопорушників від 13 грудня 1957 року визначено зобов'язання видавати правопорушників, наведено перелік правопорушень, за які передбачено видачу осіб, особливості видачі власних громадян, процесу передачі майна, строки давності, особливості складання запитів щодо видачі осіб, процедуру видачі осіб, які вчинили правопорушення тощо [7]. Як і в попередній Конвенції, в Європейській конвенції про видачу правопорушників спочатку було зазначено, що в справах про ухилення від сплати податків видача правопорушників здійснюється за умови ухвалення такого рішення Договірними Сторонами. Проте з прийняттям Другого додаткового протоколу до Європейської конвенції про видачу правопорушників 1978 року держави-учасники домовилися, що за ухилення від сплати податків видача здійснюється між Договірними Сторонами відповідно до положень цієї Конвенції, якщо правопорушення, за законодавством запитованої Сторони, відповідає правопорушенню такого ж самого характеру [8, с. 102]. Однак екстрадиція осіб, які вчинили ухилення від сплати податків неможлива, оскільки згідно зі ст. 212 Кримінального кодексу України ухилення від сплати податків не передбачає покарання у вигляді позбавлення волі [9], а видача правопорушників здійснюється за умови, якщо за законом хоча б за один із злочинів, у зв'язку з якими запитується видача, передбачено покарання у вигляді позбавлення волі не менше як один рік [7].

Нерозповсюдження механізму правової допомоги в кримінальних справах про ухилення від сплати податків було наслідком неоднозначного до них ставлення з боку законодавців в окремих країнах. Так, у законодавстві Люксембургу кримінальна відповідальність за ухилення від сплати податків до теперішнього часу зовсім не передбачена, а у Швейцарії податкове шахрайство віднесено до предмета регулювання адміністративного права. Ізраїль не виконує міжнародні слідчі доручення в рамках розслідування кримінальних справ, порушених за ознаками податкових злочинів. Згідно з п. 4 ст. 4 Закону Ізраїлю «Про міждержавну правову допомогу» компетентний орган Ізраїлю може відмовити у виконанні клопотання про правову допомогу стосовно податкового злочину [10, с. 349].

Подібне ставлення до ухилень від сплати податків міститься і в деяких міжнародних документах. Зокрема, Рекомендація № 6 R (87) 18 Комітету міністрів Ради Європи від 17 вересня 1987 року «Щодо спрощення кримінального правосуддя» орієнтує держави на необхідність здійснити заходи щодо декриміналізації злочинів у сфері оподаткування та митного регулювання за умови, що вони, в основному, незначні.

Поряд із цим слід відмітити, що в більшості країн умисне невиконання податкових зобов'язань, що виражається в ухиленні від сплати податків, однозначно розцінюється як суспільно небезпечне кримінально каране діяння. Крім того, слід враховувати те, що подібні правопорушення часто поєднуються з іншими злочинами, в тому числі з тими, що мають велику суспільну небезпеку. У зв'язку із цим останнім часом змінюються відповідні підходи і в міжнародній практиці. У будь-якому випадку, обмеження подіб-

ні тим, які були наведені вище, виключаються повністю, якщо мова, наприклад, йде про боротьбу з фінансуванням тероризму або організованою злочинністю [6, с. 89].

Європейська конвенція про передачу провадження в кримінальних справах від 15 травня 1972 року визначає порядок та умови передачі провадження в кримінальних справах, процедуру передачі провадження в кримінальних справах, наслідки клопотання про порушення кримінального переслідування в запитуючій державі, наслідки клопотання про порушення кримінального переслідування в запитуваній державі, тимчасові заходи в запитуваній державі, множинність кримінального провадження [11].

Європейська конвенція про міжнародну дійсність кримінальних вироків від 28 травня 1970 року містить загальні умови виконання санкцій (вироків), наслідки передачі виконання, порядок підготовки запитів про виконання, положення про вирок, винесені за відсутності обвинуваченого, та постанови в кримінальних справах, тимчасові заходи, порядок виконання санкцій, а також положення, що безпосередньо стосуються виконання санкцій, пов'язаних із позбавленням волі, виконання штрафів та конфіскацій, позбавлення прав, міжнародні наслідки європейських судових рішень у кримінальних справах [12].

Конвенція про правову допомогу і правові відносини у цивільних, сімейних та кримінальних справах від 22 січня 1993 року закріплює обсяг правової допомоги, зміст і форму доручення про надання правової допомоги, порядок виконання доручення про надання правової допомоги, особливості виклику свідків, потерпілих, цивільних позивачів, цивільних відповідачів, їх представників, експертів, порядок вручення документів, випадки відмови в наданні правової допомоги, порядок та умови видачі особи, яка вчинила правопорушення, особливості здійснення карного переслідування, положення щодо передачі предметів та повідомлення про обвинувальні вирокі і відомості про судимості [13].

Заслужують на увагу також і міжнародні угоди в напрямку протидії податковим злочинам, які укладені в рамках Співдружності Незалежних Держав.

Так, Угода між державами – учасницями Співдружності Незалежних Держав про співробітництво та взаємну допомогу з питань дотримання податкового законодавства та боротьби з порушеннями в цій сфері від 4 червня 1999 року встановлює такі форми співробітництва компетентних органів: надання інформації про національні податкові системи, про зміни і доповнення в податковому законодавстві, а також методичних рекомендацій щодо попередження, виявлення та припинення порушень податкового законодавства; обмін інформацією про дотримання податкового законодавства платниками податків, включаючи інформацію, пов'язану з порушеннями податкового законодавства; взаємодія в проведенні заходів, спрямованих на попередження, виявлення та припинення порушень податкового законодавства; надання завірених копій документів, пов'язаних з оподаткуванням юридичних та фізичних осіб; обмін досвідом і надання взаємної допомоги у створенні, функціонуванні та взаємодії електронних засобів зв'язку, що забезпечують роботу компетентних органів Сторін; створення робочих груп та обмін експертами з питань, що виникають у процесі співробітництва; сприяння в підготовці та перепідготовці кадрів; проведення науково-практичних конференцій, семінарів та використання інших форм співробітництва, які потребують спільних дій [14].

Не менш важливою є Угода про співробітництво держав – учасниць Співдружності Незалежних Держав у боротьбі з податковими злочинами від 3 червня 2005 року, згідно з якою компетентні органи здійснюють співробітництво в боротьбі з податковими злочинами за такими основними напрямками: а) аналіз стану злочинності у сфері

оподаткування; б) удосконалення правової бази співробітництва Сторін у боротьбі з податковими злочинами, гармонізація національного законодавства в цій галузі з урахуванням положень міжнародних договорів; в) розробка спільних програм щодо боротьби з податковими злочинами; г) здійснення погоджених заходів для виконання положень міжнародних договорів, спрямованих на боротьбу з податковими злочинами. Співробітництво компетентних органів здійснюється в таких формах: а) обмін оперативною і кримінальною інформацією, в тому числі відомостями про податкові злочини, що готуються і що були скоєні, і причетних до них фізичних або юридичних осіб, способи і методи ухилення від сплати податків і зборів; б) виконання запитів про проведення оперативно-розшукових заходів; в) планування і здійснення скоординованих оперативно-розшукових і профілактичних заходів; г) проведення запитів перевірок заяв і повідомлень про податкові злочини; д) направлення, за узгодженням компетентних органів Сторін, представників для координації дій під час проведення спільних оперативно-розшукових і профілактичних заходів; е) надання допомоги співробітникам компетентних органів Сторін під час їхнього перебування в службових відрядженнях; ж) обмін досвідом роботи, проведення спільних наукових досліджень, нарад, конференцій і семінарів; з) надання допомоги в підготовці, перепідготовці та підвищенні кваліфікації кадрів; і) обмін законодавчими та іншими нормативними правовими актами, результатами наукових досліджень і методичними рекомендаціями [15].

Особлива роль у врегулюванні міжнародного співробітництва країн у сфері боротьби з податковими злочинами належить двостороннім договорам, оскільки у них міститься обсяг зобов'язань щодо надання допомоги з урахуванням домовленостей між державами. Аналіз двосторонніх міжнародних договорів щодо протидії ухиленням від сплати податків показує, що найбільшого поширення набули двосторонні угоди з таких питань, як уникнення подвійного оподаткування та запобігання податковим ухиленням, співробітництво у сфері оподаткування, надання правової допомоги в кримінальних справах, видача правопорушників, передача засуджених осіб для відбування покарання в країні, громадянами якої вони є.

У двосторонніх договорах щодо уникнення подвійного оподаткування та запобігання податковим ухиленням вирішуються питання уникнення подвійного оподаткування та боротьби з податковими ухиленнями в частині забезпечення обміну податковою інформацією при розслідуванні ухилень від сплати податків. Обмін інформацією в межах таких міжнародних договорів стосується виключно об'єктів оподаткування та джерел доходів з метою попередження шахрайства та полегшення застосування встановлених законом положень проти легальних ухилень. Двосторонні договори щодо уникнення подвійного оподаткування та запобігання податковим ухиленням дозволяють компетентним органам різних держав отримувати відомості, необхідні для оподаткування та контролю за сплатою податків (наприклад, Конвенція між Урядом України і Урядом Республіки Білорусь про уникнення подвійного оподаткування та запобігання ухиленням від сплати податків стосовно податків на доходи і майно від 24 грудня 1993 року).

Існує ряд двосторонніх міжнародних договорів із питань співробітництва у сфері оподаткування, спрямовані на: обмін інформацією, обмін досвідом, надання взаємної допомоги в податкових питаннях, надання взаємної допомоги у боротьбі з ухиленнями від сплати податків тощо (наприклад, Угода між Державною податковою адміністрацією України і Міністерством внутрішніх справ Словачької Республіки про співробітництво та обмін інформацією в галузі боротьби проти ухилень від сплати податків, незаконних фінансових

операцій та інших економічних злочинів від 21 листопада 2001 року, Угода між Державною податковою адміністрацією України і Міністерством з податків Азербайджанської Республіки про співробітництво від 14 лютого 2002 року, Угода про технічне співробітництво між Державною податковою службою України та Міністерством фінансів Грузії від 28 вересня 2012 року). Укладення таких міжвідомчих угод є важливою ланкою у створенні правових механізмів співробітництва компетентних органів у сфері боротьби з транснаціональними податковими злочинами.

Метою двосторонніх міжнародних договорів про правову допомогу в кримінальних справах є встановлення конкретних форм співпраці під час розслідування ухилень від сплати податків транснаціонального характеру. Такі договори визначають обсяги і види правової допомоги під час розслідування злочинів, підстави та порядок отримання міжнародної правової допомоги під час проведення процесуальних дій за кордоном, можливість застосування норм кримінального процесуального законодавства запитуючої сторони під час виконання запиту тощо (наприклад, Договір між Україною та Сполученими Штатами Америки про взаємну правову допомогу у кримінальних справах від 22 липня 1998 року).

Двосторонні міжнародні договори про видачу правопорушників містять зобов'язання видавати правопорушників, умови видачі правопорушників, підстави відмови у видачі правопорушників, порядок видачі правопорушників (наприклад, Договір між Україною та Федеративною Республікою Бразилія про видачу правопорушників від 21 жовтня 2003 року, Договір між Україною та Арабською Республікою Єгипет про видачу правопорушників від 10 жовтня 2004 року).

Положення двосторонніх міжнародних договорів про передачу осіб, засуджених до позбавлення волі, для подальшого відбування покарання, регламентують питання передачі особи, яка вчинила злочин і засуджена однією державою, іншій державі, громадянином якої є засуджений, для виконання покарання у виді позбавлення волі. Зокрема, в таких договорах визначено умови передачі засуджених осіб, підстави відмови в передачі засуджених осіб, порядок передачі засуджених осіб (наприклад, Договір між Україною і Азербайджанською Республікою про передачу осіб, засуджених до позбавлення волі, для подальшого відбування покарання від 24 березня 1997 року, Договір між Україною і Республікою Вірменія про передачу осіб, засуджених до позбавлення волі, для подальшого відбування покарання від 1 березня 2001 року). Враховуючи наведені вище висновки щодо екстрадиції осіб, які вчинили ухилення від сплати податків, слід відмітити, що чинне законодавство України не уможливає застосування і такої форми міжнародного співробітництва як передача засуджених осіб.

Висновки. Міжнародне співробітництво компетентних органів України та іноземних держав під час розслідування ухилень від сплати податків транснаціонального характеру здійснюється на трьох рівнях: універсальному, регіональному та двосторонньому. Незважаючи на наявність значної кількості різноманітних міжнародних договорів щодо правової допомоги під час розслідування кримінальних правопорушень слід зауважити, що не всі міжнародно-правові акти враховують специфіку розслідування транснаціональних податкових злочинів. Насамперед, це стосується багатосторонніх та двосторонніх договорів із питань правової допомоги в кримінальних справах. Тому з метою підвищення ефективності розслідування ухилень від сплати податків транснаціонального характеру необхідно: 1) створити міжнародний аналітичний орган у сфері боротьби з транснаціональними податковими злочинами; 2) розробити та прийняти універсальний багатосторонній міжнародний договір щодо розслідування транснаціональних податкових злочинів; 3) запровадити практику укладання двосторонніх

міжнародних договорів, спрямованих виключно на розслідування транснаціональних податкових злочинів.

Список використаної літератури:

1. Конституція України від 28 червня 1996 року // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – Ст. 141.
2. Про міжнародні договори : Закон України від 29 червня 2004 року № 1906-IV // Відомості Верховної Ради України. – 2004. – № 50. – Ст. 540.
3. Віденська конвенція про право міжнародних договорів від 23 травня 1969 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/995_118.
4. Конвенція Організації Об'єднаних Націй проти транснаціональної організованої злочинності від 15 листопада 2000 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/995_789/page2.
5. Європейська конвенція про взаємну допомогу у кримінальних справах від 20 квітня 1959 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/995_036.
6. Оніщик Ю.В. Міжнародне співробітництво у боротьбі з фінансовими правопорушеннями: навчальний посібник / Ю.В. Оніщик. – К. : Алерта, 2016. – 422 с.
7. Європейська конвенція про видачу правопорушників від 13 грудня 1957 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/995_033.
8. Оніщик Ю.В. Особливості застосування правових норм щодо екстрадиції осіб під час розслідування фінансових правопорушень транснаціонального характеру / Ю.В. Оніщик // Наукові записки Інституту законодавства Верховної Ради України. – 2016. – № 2. – С. 100–105.
9. Кримінальний кодекс України від 5 квітня 2001 року // Відомості Верховної Ради України. – 2001. – № 25-26. – Ст. 131.
10. Кучеров И.И. Международное налоговое право (Академический курс): Учебник / И.И. Кучеров. – М. : ЗАО «ЮрИнфоР», 2007. – 452 с.
11. Європейська конвенція про передачу провадження у кримінальних справах від 15 травня 1972 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/994_008.
12. Європейська конвенція про міжнародну дійсність кримінальних вироків від 28 травня 1970 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/994_341.
13. Конвенція про правову допомогу і правові відносини у цивільних, сімейних та кримінальних справах від 22 січня 1993 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/997_009.
14. Угода між державами – учасницями Співдружності Незалежних Держав про співробітництво та взаємну допомогу з питань дотримання податкового законодавства та боротьби з порушеннями у цій сфері від 4 червня 1999 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/997_506.
15. Угода про співробітництво держав – учасниць Співдружності Незалежних Держав у боротьбі з податковими злочинами від 3 червня 2005 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/997_a71.

ДОВІДКА ПРО АВТОРА

В'язовиченко Олександр Валерійович – аспірант кафедри кримінального процесу та криміналістики Університету державної фіскальної служби України;

INFORMATION ABOUT THE AUTHOR

Vyazovichenko Oleksandr Valeriovich – Postgraduate Student at the Department of Criminal Procedure and Criminalistics of University State Fiscal Service of Ukraine;

vyov@i.ua